

‘Samen kerst vieren?’ Het verhaal van Bart en Noor

We kregen de vraag of we onze hobbels tijdens de scheiding zijn doorgekomen en als ex (weer) op goede voet met elkaar kunnen staan. Of wij elkaar inmiddels het beste gunnen en of we zover zijn dat iedereen aankomende kerst bij elkaar over de vloer komt om de feestdagen door te brengen. Ik wil met liefde en plezier mijn bijdrage leveren. Juist omdat wij met onze ervaring een voorbeeld willen zijn naar anderen.

Ik ben Noor, een vrouw van 47 jaar. Samen met mijn ex Bart hebben we twee zoons Lars van nu 19 en Daan 17 jaar. We zijn 3 jaar gescheiden na een huwelijk van 21 jaar en hebben gekozen voor gelijkwaardig ouderschap en co-ouderschap. Dat wil zeggen dat de jongens een week bij mij zijn en een week bij vader. In het gezin bij Bart is sprake van een nieuwe partner Lucy en een halfzusje Kiki van 2,5 jaar. Ik heb ook een nieuwe partner Mart en woon sinds kort samen. We wonen een paar straten bij elkaar vandaan en Bart is in ‘ons’ oude huis blijven wonen.

Waar we nu staan had ik drie jaar geleden niet kunnen bedenken.....een gezamenlijke kerst zou zeker geen optie zijn geweest. Nu wel! Ik kan gerust zeggen dat het scheidingsproces zwaar is geweest en soms leek op een slechte soap. Mensen die hier dichtbij waren weten dat. Sommige mensen willen de details horen, om te kunnen bepalen of het ‘wel zo erg was’. Juist omdat ze de situatie die we nu hebben met elkaar dan een soort van bagatelliseren. Zo van ‘het zal wel niet zo erg geweest zijn met jullie, anders kan zo iets niet’. Dat wordt ook steeds weer bevestigd door de complimenten die we krijgen ‘wat ontzettend knap wat jullie doen. Ik zou het je niet nadoen’. En dat is nu juist wat we duidelijk willen maken. Het kan echt, ook als je door diepe dalen gaat. Over dat groeiproces willen we graag vertellen als voorbeeld voor anderen. Niet over ‘smeuige’ details. Hoe verleidelijk het soms ook is om lekker mijn hart te luchten (niet alleen over mijn ex, maar ook over andere naasten die ik zo nodig had en er niet voor me waren), toch doe ik het niet. Dat is namelijk precies de reden waarom het gelukt is om er geen vechtscheiding van te maken. Het is ook een bescherming naar onze kinderen toe. Toen en nu! Wat hebben zij aan de verhalen van hun vader en moeder; het maakt het onnodig ingewikkeld en ik wil niet dat zij in een loyaliteitsconflict komen. Juist doordat ik weet hoeveel schade je kunt aanrichten. Heb ik daarom minder pijn gehad van bepaalde zaken? Nee, het was een hele zware en behoorlijk heftige periode.

De situatie die er nu is, is dat ons ‘kernegezin’ gegroeid is in de afgelopen jaren. En dat is heel anders dan mensen ervaren na een scheiding; dat je alleen maar kwijtraakt. Als ik praat over onze familie, dan heb ik het over de zeven personen die ik hierboven noemde. Ik durf te zeggen dat we allemaal voor elkaar door het vuur gaan en respectvol met elkaar omgaan. Het contact dat ik met Lucy, de nieuwe partner van Bart heb is oprecht en gemeend. En dat geldt andersom ook. En dat is gegroeid.

Living Together Apart – praktijkverhaal Birdnesting. Dit mag niet gebruikt worden voor publicatie zonder toestemming auteurs – betrokken personen.

Meer informatie contact@livingtogetherapart.eu

Een paar voorbeelden:

Zo heb ik een hele bijzondere band met mijn 'ex' schoonvader van 88 jaar (hij blijft voor mij mijn schoonvader). Hij heeft vreselijk veel verdriet gehad van de scheiding en bedankt me nog iedere week dat wij op deze manier met elkaar omgaan. Ik zou niet weten waar ik zonder hem was geweest. Ik ga nog steeds boodschappen voor hem doen en dan hebben we veel plezier. Ik ben blij dat de familie van mijn ex me de ruimte geeft om dat contact te houden. Zo heb ik een 'ex' schoonzus en we kennen elkaar al ruim 30 jaar en hebben een fijne band samen. Sinds de scheiding noemen we elkaar zus en we zijn het contact warm blijven houden. Mijn ex vindt dat prima. Andersom is hij ook blijven omgaan met mijn zwager en zus. Waarom niet? Je hebt toch n groot deel van je leven met elkaar gedeeld en waarom moet dat door de scheiding doorgehakt worden?

Laatst moest onze jongste zoon naar een nieuwe school en hoe te fietsen? Zijn mijn ex en ik, samen met onze zoon en zijn dochter de route gaan fietsen en daarna op een terrasje geploft. Dan geniet ik en ben stiekem heel trots.

Onze huidige partners Lucy en Mart zijn betrokken bij de kinderen, zonder dat ze op de stoel van de vader of moeder zitten en dat werkt goed zo. Onze kinderen hebben niet 2 volwassenen die van ze houden, maar vier die van ze houden en er voor ze zijn. En dat is heel waardevol.

We vieren verjaardagen van onze kinderen gezamenlijk. De eerste gezamenlijke verjaardag was 10 maanden na de scheiding, verjaardag van onze oudste zoon Lars en die werd bij Bart gevierd. Met families van mij, mijn ex-man en Lucy. Ook was er een mix van vrienden en al deze combinaties werken goed. Waarom? Omdat wij (Bart en ik) laten zien aan anderen dat wij op een respectvolle manier met elkaar om kunnen gaan en dat we ons als betrokken ouders opstellen. Natuurlijk waren er familieleden en vrienden die dit moeilijk vonden (het was de eerste keer na de scheiding) en ze wisten niet goed wat ze hiermee aan moesten. Die waren dan ook afwachtend, maar zien ook dat als wij het samen kunnen dat, dat ook voor hen moet gelden.

Er waren ook een aantal verjaardagen in de familie waar we elkaar tegenkwamen. Die eerste periode had ik nog geen nieuwe partner. In het begin was elkaar ontmoeten nog wat onwennig, maar dat was ook afhankelijk bij wie het was. Ik bleef bijv. bij mijn schoonfamilie komen en sommigen deden daar heel normaal over; weer anderen vonden het lastig. Blijft een feit dat mensen vaak het idee hebben dat ze moeten kiezen. Zo van: als je met de ex blijft omgaan, laat je dan wel zien dat je de nieuwe partner accepteert?! Juist door er zelf geen punt van te maken, werd het voor de omgeving ook makkelijker. Afgelopen jaren nam het aantal gezamenlijke familiemomenten toe. Wat betreft activiteiten van onze kinderen hebben we altijd alles gezamenlijk gedaan of in overleg met elkaar.

Living Together Apart – praktijkverhaal Birdnesting. Dit mag niet gebruikt worden voor publicatie zonder toestemming auteurs – betrokken personen.

Meer informatie contact@livingtogetherapart.eu

Sinds dit jaar zijn het ook onze eigen 'volwassen' verjaardagen waar we elkaar bewust voor uitnodigen. En ja; het is drukker. Want het zijn niet alleen de familie van Bart en mij, ook vrienden die er al waren uit de tijd van onze relatie, en de 'nieuwe familie'. Onze kinderen hoeven niet al die verjaardagen af; ze zouden helemaal gek worden als ze naar feesten van vier families zouden moeten. Gaan ze mee prima; liever niet ook goed. De gezamenlijke gebeurtenissen vinden ze fijn. Ze hoeven zich ook niet aan te passen. Hebben ze zin om gek met pa te doen is dat Ok en als dat andersom is ook. De jongens mogen met hun eigen verjaardag kiezen waar ze dat willen. Dat doen ze het liefste bij mijn ex en natuurlijk steekt mij dat. Hij woont nog in het huis waar ze opgegroeid zijn en het is daar groter. Daar kan ik niet tegenop. Toch probeer ik ze niet te pushen om het bij mij te doen, want dat moeten ze kiezen en komt die eeuwige loyaliteit weer om de hoek.

Nieuwe relaties

Hoe Bart en Lucy in hun relatie staan heb ik er altijd bewust buiten gehouden. Natuurlijk zie ik dingen gebeuren die ook in mijn relatie zo liepen. Maar net zo goed dat mijn ex nu dingen doet, die waarvan ik het fijn had gevonden dat hij ze eerder had gedaan. Dat zie ik en laat mijn gedachten en er wel over gaan, maar steek bewust geen energie in het oprakelen van zaken. Dat verandert geen bal aan de hele situatie. Ik zou er wel moeite mee hebben als Lucy zou oordelen over mijn vroegere relatie en hoe dat gelopen is. Zij kent het verhaal vooral eenzijdig. Dat doet ze niet en daarmee toont ze respect naar het verleden. Ik vind het belangrijk dat het goed gaat, want dat betekent ook rust voor onze jongens. En dat is andersom ook zo.

Mart, mijn nieuwe partner, is blij dat we zo met elkaar kunnen omgaan. Ook hij hoort genoeg andere negatieve verhalen. Juist omdat er geen spanning is, gaat het zo goed. Als ik ergens tegenaan loop of hij dan bespreken we dat samen. Als niet-ouder zijnde is het voor hem wel lastig om zich niet met de opvoeding te bemoeien; hij zou soms dingen wel anders doen. Maar realiseert zich ook dat het eigenlijk niet anders kan. In onze gesprekken gaat het heel vaak over het aftasten van onze eigen grenzen. Hoever ga je in het 'samen' dingen doen. Je zou denken dat wij heel 'klef' zijn met elkaar. Dat is echt niet zo. Er zijn ook weken waarin we elkaar niet veel tegenkomen, gewoon omdat alles zijn gangetje gaat.

Wat vinden de kinderen?

Onze jongens hadden liever gezien dat we bij elkaar waren gebleven. Ik denk dat juist door de komst van het nieuwe zusje Kiki en ook wel duidelijkheid van mij dat het echt over was maakte dat ze accepteerden dan de kans op herstel niet zo groot zou zijn. We hebben ze uitgedaagd om al hun vragen en zorgen te stellen. Zo zijn we gestart met co-ouderschap met 10 dagen bij mij en 5 bij vader. Na ca. 9 mnd hebben de jongens gevraagd of dat niet gelijk verdeeld kon. Die 5 dagen gaf ze het gevoel net bij vader te zijn en dan alweer weg te moeten. Dat vond ik vreselijk, maar heb wel ja gezegd.

Living Together Apart – praktijkverhaal Birdnesting. Dit mag niet gebruikt worden voor publicatie zonder toestemming auteurs – betrokken personen.

Meer informatie contact@livingtogetherapart.eu

De jongste is heel lang boos geweest op zijn vader; wilde ook een periode niet gaan. Hoe we daar het beste mee om konden gaan hebben we samen als ouders besproken (en dat was echt niet altijd makkelijk).

Mijn ex heeft ook geleerd om zaken meer los te laten en daardoor ontstond er weer een opening. De oudste zoon heeft met de mentor wel vertrouwensgesprekken gevoerd en dat was prima. De jongste kreeg te maken met de scheiding in de overgang van basisschool naar voortgezet onderwijs, werd in het begin gepest en die heeft een periode niet goed in zijn vel gezeten. Je moet er als ouders ook mee uitkijken om niet alles te koppelen aan een scheiding. Ook als we bij elkaar waren gebleven waren er dingen gebeurd. De jongens merkten wel dat wij één front vormden. Dat wil niet zeggen dat wij het altijd met elkaar eens waren, maar uitspelen was er niet bij.

Ook vanwege het boek zijn de jongens geïnterviewd en mochten ze vertellen wat ze ervan vonden. Zo heeft de Daan gezegd dat hij genoeg andere kinderen hoort waarbij de ouders geen of slecht contact hebben met elkaar. Hij vindt dat ouders daar hun best voor moeten doen en is blij dat het bij ons anders gaat. De jongens zijn ook slim. Ze regelen hun zaakjes ook wel zo dat het hun goed uitkomt. 'waar trapt vader in en waar trapt moeder in als ik ze lief aankijk'. Als wij als ouders niet met elkaar zouden communiceren zouden we dat soort dingen niet weten. Wij delen dat en hebben dan ook weer binnenpret.

Huisdieren tellen ook mee

Nog een laatste voorbeeld. We hebben een hond. Bij de scheiding is afgesproken (wens van de jongens) dat die steeds met de jongens mee op en neer zou gaan. Lucy heeft ook een hond en dat was geen hond die met een andere hond samen kan gaan. Voor haar was die hond ook belangrijk en die wilde ze niet missen. Begrijpelijk. Dat betekende dat de afspraak met de jongens hierdoor niet nagekomen kon worden. In het begin werd dit ook op mijn bordje neergelegd; zo van dan moet die maar bij jou blijven. Ik heb veel zaken opgelost in het verleden door water bij de wijn te doen en ben daar in dit geval niet zomaar in mee gegaan. Het blijft nog steeds een gevoelig punt bij Daan, heeft ook een periode gedacht dat onze hond weg zou moeten en nam toen wat afstand van Lucy. Dat alles heeft veel impact gehad. Ook daar hebben we met de jongens over gesproken. Tegenwoordig gaat de hond nog eens per maand een paar dagen mee naar mijn ex. Dan gaat de andere hond naar het pension.

Uitproberen birdnesting

Wij hebben in de periode rondom de scheiding voor birdnesting gekozen. Negen maanden lang waren het niet de kinderen die wisselden van huis, maar wij. Om de beurt was één van ons een week bij de kinderen. In de andere week woonden wij in het huis van mijn schoonvader dat te koop stond. Ik weet nog de eerste keer dat ik daar naar toe reed. Moest van tevoren goed nadenken over wat ik mee zou nemen en het achterlaten van mijn jongens vond ik een ramp. Ik heb vreselijk gehuild en voelde me ontzettend eenzaam. Ik voelde ook wat ik hen ging aandoen: het steeds moeten wisselen van huis. Het was uiteindelijk voor ons

Living Together Apart – praktijkverhaal Birdnesting. Dit mag niet gebruikt worden voor publicatie zonder toestemming auteurs – betrokken personen.

Meer informatie contact@livingtogetherapart.eu

niet de ideale oplossing en we zijn een paar straten bij elkaar vandaag gaan wonen. Ik ben beretrots op hoe de jongens met de situatie omgaan. Er wordt regelmatig iets vergeten, maar dan wordt het zonder mokken opgehaald. Ik drink ook wel eens een bak koffie met mijn ex om even bij te praten over de jongens. Dan zit ik in mijn oude huis aan tafel, loopt daar zijn nieuwe dochter rond en ik geniet van dat kleine meisje; het blijft bijzonder.

Kerst 2013

Kerst is nog niet gepland; we zijn meer mensen die dat in de decembermaand pas gaan doen. Wat het lastig maakt met die feestdagen is dat je te maken hebt met vier families en hoe je die allemaal kunt gaan ontmoeten. Dat is bijna niet te doen. En we gaan al helemaal niet de jongens verplichten om mee te gaan naar iedereen. Hun eigen opa's en oma; da's wel belangrijk. Wij gaan ons momentje samenzijn zeker wel pakken; maar misschien wordt het wel kerstavond of een laat ontbijt. Geen hele dag, een paar uurtjes is genoeg. Of een wandeling en dan bij een vuurtje in de tuin. En dan zal het ontspannen gaan. En we kletsen dan over wat er op dit moment speelt of halen herinneringen op. Niet alleen van de kinderen, mij en mijn ex, ook van de nieuwe partners.

Ik hoop dat ons verhaal inspiratie kan geven aan anderen!

Living Together Apart – praktijkverhaal Birdnesting. Dit mag niet gebruikt worden voor publicatie zonder toestemming auteurs – betrokken personen.

Meer informatie contact@livingtogetherapart.eu